

Concors de poesia 2022

Collègi e licèu Clemenceau

Metamorfòsis

Viure amassa ?

Soi nascut amb un morre
E puèi soi vengut lo mèstre
Un cop que foguéri al poder
I aguèt dins la carrièra

De mai en mai de morres
De mens en mens de nases
Los darrièrs nases se devián amagar
Per non pas èsser renegats

Pauc a pauc desapareissián
Mas quand totes foguèron morres
Ma diferéncia me laguièt

Es possible de viure amassa ?
O sonque es una utopia ?
Nas o morre, quina importància ?

Florent Partak, 2^{nda} Oc

La vida en color

L'enfància mieuna es

Blava coma las lagremas,

Verda coma las voses,

Jauna coma las jòias.

Mon adolescència es

Negra coma las penas,

Roja coma las plagas

Porpra coma l'ància

Grisa coma las nívols

Burèla coma l'enuèg

Nourhène Khiari 1G3, LVC

La dòna blanca

Caminaràs suau al calabrun
dins lo silenci caud e grèu
Te daissaràs embriagar per lo parfum
de l'èli e del folhum
Ne doblidaràs la quite existéncia del solèu
Del jorn e de totas las estelas
Culhiràs la venguda de la luna
granda que te vendrà menar
fins a la font perduda
E dins un revolum
Vendràs
La dòna blanca

Tombar la pèira

Soi Joan

Mas soi de l'ors

Sembli ma maire

Mas sembli mon paire

Ai lo còs pelut

Mas la cara neta

Un jorn que serai grand

Farai tombar la pèira

Un jorn que farà bel

Dins lo campèstre fugirem

Un jorn que serai grand

Mamà te menarai

A la bòria tornarem

Del trabalh de la tèrra viurem

Un jorn que serai grand

Farai tombar la pèira

L'espèr de la canilha

Soi disgraciosa

Tròp blanca

Tròp flaca

Lo mond me fugisson

Que li doni lo vòmit

E pasmens

Lèu vendrai parpalhòl

Mudarai de pel mantun còps

De ma vida anciana

Ne farai lo dòl

Dins l'espaci grand

Prendrai mon envòl

A còr perdut

Per tu, ai afortit qu'èri uros
mentre qu'èri triste

Per tu , ai afortit qu'èri fòrt
mentre qu'èri nafrat

Desiri que l'amor siá tan perfiech
Coma l'amor-el

Desiri que totas las flaquesas sián amagadas

Faguèri créisser una flor que non pòt florir
Dins un sòmi que non pòt venir vertadièr

Àngel descasut

Àngel nasquèri
E descasut finiguèri
Mas alas blancas que sa color
Èra tan pura
S'apregondiguèron dins lo negre
De l'astre fatal
Que me pèga a la pèl
Guerrièr ferotje que per el
L'onor èra sa vida
Desclinèri e abandonèri l'aire dels
Defuntats tombats amb onor
Per qualqu'un daissèri
L'òme qu'èri
Al mai fons de ieu
S'espacejava un expandi glacial
Mas en ieu saupères far nàisser
La potença d'un solelh
Qu'amai Skoll auriá cobesejat
Per t'aparar me seriái fach ors
Per te servir me seriái fach
Corbatàs roge

LO PARPALHON BÈL

Entredubrisse los uèlhs
Dins un virat de parpèla
Descobrir aquela canilha
Que venguèt parpalhon bèl

Los vents t'emportaràn
Tampar los uèlhs
Retrobar los cèls
Adieu parpalhon bèl

Emilie BESSY, 1G7, EDS « LLCR »

L'ADOLESCÉNCIA

Mon enfància me mormolha a l'aurelha

« Demòra, demòra, demòra »

Demorariái amb plaser dins la fauda

De la maire, dins la calor de la cambreta !

Mon edat adulta me trigossa

« Trabalha, trabalha, trabalha !

Ten-te fièra Maria !

Te cal far d'estudis ! Trobar de trabalh !

Voli pas mai èsser un mainatge

Non vòli pas demorar sul ribatge

Mas la paura me peltira lo ventre

E l'ància creis fins a se perdre

La metamorfòsi

Soi sortida un vèspre
Quand la nuèch èra negra
M'espacejèri dins la natura
Quand sus la paret vegèri un rebat negre

L'ombra prenguèt vida
Se sarrèt de ieu
Fins al fretar
De son braç sus ma boca

Aquela bestia amb sas arpas aceradas
Qu'ensajavi d'esclairar
Finiguèt per m'atacar

La metamorfòsi

Aqueste matin me lèvi
E dins lo miralh me gaiti
Compreni qu'aquò's pas mai un sòmi
Aquí me ven lo desespèr

Soi vengut une creatura
Soi dins l'incompreension
Lo lagui me tafura
Senti tròp d'emocion

Una massa grandassa e escura
Me gaita sens compéner nimai
Me tòqui e senti sus mon braç los pelses

Èras e ara

Èras bèla, granda, poderosa

Èras linda, vèrda, fruchosa

Èras trepejada per las bèstias

Èras asagada per la pluèja

Ara t'avèm desboscada,

Ara, totas las mars son solelhadas

Ara, d'en pertot ganha la secaresa

Ara, se morisson las bèstias

Ara las alas dels aucèls son comolas

de quitran

Seda Arslan, TG6, LVC

Estela mieuna

Ò, polida estela mieuna !

Una nuèch de prima t'ai vista

E tre t'apercebre

Lo temps s'arrestèt per sempre

Un jorn de prima ès partida

E me daissères anequelit

M'as filat entre los dets

E ara ès pas mai aquí

Dins ta muda me doblidas

Me daissas detràs de tu

Definitivament te'n vas

E per ièu estela filanta vendràs

La prima

La fin de l'ivèrn se sarra,
La natura quita son blanc mantèl,
E lo mantèl vèrd de la prima se carga,
Plan planet lo solelh inonda la comba,

Aquel temps novèl,
Los pichòts e los grands encanta,
La beutat de la prima
Anóncia la venguda de l'estiu bèl !

PRADIER Mélissa 2ndOC

Un trait -----un **redond**

La canilha dubrís son *cocon*

Es viva, es viva

Mas es venguda *parpalhon*

La canilha que serpenteja

Verdeja ,verdeja

Dessenha de traits ----- e de **redonds**

Un trait ----- un **redond**

Un trait ----- un **redond**

La canilha, fa son *cocon*

Dormís. en bola. que ròda. que ròda

DHEILLY Elise 2ndOC

S'èri una tomba

Lou Soutoul 2nd 6, LVC

La ròsa e la vila

Al còr de la natura

Res a l'entorn

Nais una ròsa pichòta

Que creis e s'embelís

Al còr de la natura

Res a l'entorn

Es bastida una vila pichona

Que prospera e s'expandís

E aquela ròsa

Que tan compta per d'unes

Lèu se passirà

E aquela vila

Que tan compta per d'autres

Lèu s'atudarà

Tan coma la ròsa

Tan coma la vila

Tot comença per viure

Tot acaba per morir

La planeta

Una planeta, giganta entre las gigantas,
vaquí çò que soi
métamorfosada dempuèi de milieirats d'annadas,
Aprèp èsser estada cremada.

Ara, molon de particulas,
soi tan glaçada coma la Luna,
tan freja coma l'espaci,
soi constituïda de glaça.

De pèira e de gas,
d'aire e de rocàs
de vida e de mòrt
soi facha.

Negra, blanca, roja,
ombra, lutz, infèrn,
soi tot çò que pòdes imaginar
una planeta que s'i pòt demorar

I a d'agaches qu'o dison tot

I a de mots que non dison res

Lucy Lacroix- Monné, 6ena2, opcion facultativa

Salcisson salvatge

Dins una carrièra
Dins una vila
Al mai prigond de la nuèch
Tombat de la saqueta
un salcisson
Que se ten drech
Que cerca doçament sos fraires
Lo matin un aucèl s'es regalat

Un salcisson
Dins un aucèl
Dins una vila
Al mai prigond
Del ventre de l'aucèl

Numa Escolano-Dupuy, 6ena 2, opcion facultativa

Amor

Quand te vèsi

Pensi a tu

Quand t'ausisses

Pensi a tu

E quand vòli te dire

Que ton pel es polit

Me fas la jornada polida

E quand dintri a l'ostal

Pensi a tos uèlhs

Que son tan bèls

Coma de margaridas

Te salvarai en cas de perilh

E vòli ben morir

Per que visquèsse tu

Dave Nzaou, 6ena2, opcion facultativa

Lo planh de l'aiga

Soi necita

Soi granda e poderosa

Soi la font granda

De la vida

E pasmens

M'empachan de caminar

Me prenon mon arma

M'utilizan per m'escampar

Dins las aisinas de l'ostal

E s'aquò contunha aital

Lèu morirai

Sheyma Ribahi, 4ena 4, opcion facultativa

Lo lagui del manhan

Quand èri pichonet
Èri polit coma un sòu
Viviái amb una còla granda
Nos sonàvem los manhans bauges
Aviam un molon de patas
E passàvem la jornada
A rosigar las fuòlhas d'amorièr
A jogar a se persègre
Dins aqueles bartasses gigants
Que fasián las fuòlhas.

Ara que siái parpalhon
D'alas m'an creissut sus l'esquina
Mas pòdi pas volar ...
Siái vengut un mascle
Mas me siái fach agantar
Per una femèla òrra
Que s'es pegada contra ieu
E que m'empacha de caminar !

Lo sòmi de la canilha

Adieussiatz, caras patas
Que me portèron tant d'annadas

Adieussiatz, còs de misèria
Que lo de ma maire sembla

Lèu, vendrai un èsser ufanós
Farai quicòm d'espectaclós

A la cima dels aubres volarai
De flor en flor butinejarai

Lo mond me saludaràn
E del det me mostraràn

Mas se cal pas despacientar
E èsser una canilha pichòta acceptar

Lo lagui de la granhòta

Quand èri pichoteta
Èri tan bolegueta ...
Nadavi sens cap de patas
Sens res, coma per magia ...
Lisavi sus l'aiga
Coma una sèrp leugièra ...

Mas ara que soi granhòta
Soi venguda tròp gròssa
Non es pr'amor de la noiridura
Que soi sempre a me privar
Mas soi ventrassuda
E quand la luna ven plena
Me fau atacar pels sabauds
Que me tomban sus l'esquina
Tan coma se ne ploviá !

LA CANILHA E LA RÒSA

Aquela canilha que caminava amb vigor
per esperar son jorn, coma aquela flor
la ròsa que passa, la canilha que va renàisser
la ròsa perdent sos petals se maucòra

La canilha ven cocon cobèrt de petals de ròsa
dins lo cocon lo temps s'arrestèt
quand sortiguèri la prima s'impausèt
soi vengut parpalhon de ròsa

Adam Belmir 2ena2,opcion facultativa

Lo Can

Cap de còr , cap de paur
En vesent aquela creatura
La que voliái s'es transformada
D'àngel pichòt en diable grand
Can lo jorn , Cerbera la nuèch ...

Gianni Lortal 2ena OC, opcion facultativa

S'èri

S'èri un fènix

Tornariái nàisser de ma cendre

Volariái al dessus de las gents

Amb mas alas de fuòc

S'èri un enfant

Tornariái al prèp de mon paire

E nadariam totes dos

Fins al cap de la mar

S'èri l'aiga

Tornariái pas dins mon veire

Asagarai las tèrras

Que morisson de set

Remembre d'una ròsa

Un polit matin qu'èra la prima
La rosada lisar long de l'aubre ai vista
Fins a tocar la ròsa
Que i aviái plantada
Aquela ròsa pas sonque dins la tèrra
Mas tanben dins mon còr èra
Espèravi que la ròsa cresquèsse
Per li dire l'amor que sentissiái per ela
Mas quora aqueste jorn venguèt
Soi demorat mut, sens votz, sec
L'agachèri drech dins los uèlhs
E subte compreguèri
Que se passariá jamai res
Me demòra la color de la ròsa
Son perfum fòl al dintre de ieu
E lo fuòc de l'amor
Que me crema lo còr